

Porta fidei, en set punts

1. Redescobrir el camí de la fe. És una exigència de cara a il·luminar de manera cada cop més clara l'alegria i l'entusiasme renovat de l'encontre amb Crist. Es constata avui que molts "segueixen considerant la fe com un pressupòsit obvi de la vida comuna, quan de fet aquest pressupòsit no apareix com a tal, sinó que fins i tot amb freqüència és negat. Hem de descobrir de nou el gust d'alimentar-nos amb la Paraula de Déu, transmesa fidelment per l'Església, i el Pa de Vida, ofert com a nodriment a tots els qui són els seus deixebles. Per això és convocat aquest "Any de la Fe". (Núms. 1-3).

2. Seguint el que ja proclamà Pau VI. El Papa Pau VI, en proclamà un de semblant el 1967, per a commemorar el martiri dels apòstols Pere i Pau en el dinovè centenari del seu suprem testimoni. En la seva conclusió, aquell Papa ens oferí la *Professió de fe del Poble de Déu*, amb el que volgué testimoniar com els continguts essencials que, des de segles, constitueixen el patrimoni de tots els creients tenen necessitat de ser confirmats, compresos i aprofundits de manera sempre nova, per tal de donar un testimoniatge coherent en condicions històriques distintes del passat. (Núm. 4).

3. En el 50è aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II. Serà una ocasió propícia per a comprendre que els textos del Concili no "perden el seu valor ni el seu resplendor" (Joan Pau II). Són brúixola segura per a orientar-nos ara. Cal fer-ho guiats per una hermenèutica correcta. L'Església, com recorda la "*Lumen gentium*", abraçant en el seu si els pecadors, és a la vegada santa i sempre necessitada de purificació, i cerca sempre la conversió i la renovació. Pelegrinem enmig de persecucions, sofriments i dificultats. Per tal de superar-los necessitem enfortir-nos amb la força del Senyor ressuscitat. En aquesta perspectiva l'Any de la fe és una invitació a una autèntica i renovada conversió al Senyor, únic salvador del món. (Núms. 5 i 6).

4. Emprendre una nova evangelització. "*Caritas Christi urget nos*" (2Co 5,14): és l'amor de Crist el qui omple els nostres cors i ens impulsa a evangelitzar. És necessari un compromís eclesial més convençut en favor d'una nova evangelització per a redescobrir l'alegria de creure i tornar a trobar l'entusiasme de comunicar la fe. La fe creix i s'enforteix quan es comunica. Necessitem intensificar la reflexió sobre la fe per ajudar a que tots els creients en Crist visquin la seva adhesió a l'Evangelí més conscientment i vigorosament. Serà una preciosa oportunitat de confessar la fe i d'intensificar la celebració de la fe en la litúrgia, sobretot, en l'Eucaristia. Redescobrir els continguts de la fe professada, celebrada, viscuda i pregada, i reflexionar sobre el mateix acte amb el qual es creu. Importància del "Credo". (Núms. 7-9).

5. No només conèixer els continguts de la fe, sinó viure l'acte de fe. Serà un camí útil per a comprendre de manera més profunda, no solament els continguts de la fe, sinó l'acte amb el qual decidim entregar-nos totalment i amb plena llibertat a Déu. Actes, 16,14: sant Lluç ensenya que el coneixement dels continguts que s'han de creure no és suficient si després el cor, autèntic sagrari de la persona, no està obert per la gràcia. Professar amb la boca indica que la fe implica un testimoniatge i un compromís públic. La fe és decidir-se a estar amb el Senyor per a viure amb Ell. I aquest *estar amb Ell* ens porta a comprendre les raons per les quals es creu. La fe és un acte personal, i a la vegada, comunitari. Per a accedir a un coneixement sistemàtic del contingut de la fe, tots poden trobar un gran ajut en el *Catecisme de l'Església catòlica*, un dels fruits més importants del Concili Vaticà II. Els qui es preocupen de la formació cristiana, l'han de tenir com un veritable instrument de suport a la fe, sobretot, davant els reptes a que la fe està avui sotmesa a causa de la ciència i la tecnologia. (Núms. 10-12).

6. Recórrer, al llarg d'aquest Any, la història de la nostra fe. En aquesta història s'entrecreen la santedat i el pecat. Durant aquest temps, tindrem la mirada fixa en Jesucrist, "*que inicià i completa la nostra fe*" (He 12,2): En Ell troba el seu compliment tot afany i tot anhel del cor humà. L'alegria de l'amor, la resposta al drama del sofriment i del dolor, la força del perdó davant l'ofensa rebuda i la victòria de la vida enfront la buidor de la mort, tot té el seu compliment en el misteri de l'Encarnació, del seu fer-se home, del seu compartir amb nosaltres la debilitat humana per a transformar-la amb el poder de la seva resurrecció. La fe de Maria, la fe dels apòstols, la fe de la primera comunitat, la fe dels màrtirs, la fe dels qui han consagrat la seva vida a Crist, deixant-ho tot. (N.13)

7. Un Any de la fe per a intensificar el testimoniatge de la caritat. La fe sense la caritat no dóna fruit, i la caritat sense fe seria constantment a mercè del dubte. La fe i l'amor es necessiten mútuament, de manera que l'una permet a l'altra seguir el seu camí. Gràcies a la fe podem reconèixer en els qui demanen el nostre amor el rostre del Senyor ressuscitat (cf. Mt 25,40). Arribats als seus darrers dies, sant Pau demanà al deixeble Timoteu que *cerqués la fe* (cf. 2Tm 2,22) amb la mateixa constància de quan era petit. Escoltem aquesta invitació com dirigida a nosaltres, perquè ningú no es torni mandrós en la fe. Que aquest Any de la fe faci cada vegada més forta la relació amb Crist, atès que només en Ell tenim la certesa per a mirar al futur i la garantia d'un amor autèntic i durable. La vida dels cristians coneix l'experiència de l'alegria i el sofriment. Quants sants no han experimentat la soledat! Les proves de la vida, a la vegada que permeten comprendre el misteri de la Creu i participar en els sofriments de Crist, són preludi de l'alegria i l'esperança a la que condueix la fe. Confiem a la Mare de Déu, proclamada "*feliç perquè ha cregut*" (Lc 1,45) aquest temps de gràcia. (Núms. 14 i 15).